

Nézem a teret, a hintát,
anyám szívének meghasadását,
a hófehér krizantémokat arca helyén,
ahogy elszállnak álmaink
a semmi ezüstködén.

Fodros ruhás angyalok hívnak,
gyere...

Milyen hatalmas a halál játszótere,
s míg térdei közül el nem enged
az utolsó törvény,
csak ringatózunk fekete libegőjén,
anyám és én.